

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 7C/105/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6311207188
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2013:6311207188.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno, samosudkyňou JUDr. Alicou Gavalcovou, v právnej veci žalobcov: 1. J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom A., C. C. XXXX/X, O. 5, Y. P., 2. Z. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, O. - I., Y. P., obidvaja zast. Advokátska kancelária AKMG, s.r.o., so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica proti žalovanej Slovenská republika, zas. Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1/ 4 008,43 Eur a žalobcovi 2/ 2 674,30 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd návrh žalobcov 1/ a 2/ z a m i e t a .

III. O náhrade trov konania súd rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom zo dňa 5.10.2011 domáhali sa žalobcovi 1/ a 2/ voči žalovanej náhrady škody, ktorá im bola spôsobená pri výkone verejnej moci, a to Uznesením Okresného súdu v Brezne sp.zn. Tp 54/04 zo dňa 21.9.2004, na základe ktorého boli vzatí do väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Zákona č. 141/61 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného do 31.12.2005. Podľa citovaného uznesenia boli žalobcovi vzatí do väzby dňa 19.9.2004 o 18.00 h, resp. 20.00 h, pričom väzba bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Na základe uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Úradu justičnej a kriminálnej polície, sp.zn. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004 z 19.9.2004 bolo vedené voči žalobcom trestné stíhanie pre trestný čin pytlactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b), ods. 3. písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 v štádiu pokusu. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podali žalobcovia sťažnosť priamo do zápisnice na pojednávaní, ktoré sťažnosti následne písomnými podaniami prostredníctvom svojich advokátov riadne zdôvodnili a na základe ich sťažnosti Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 5TpO 104/04 zo dňa 19.10.2004 zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí do väzby a nariadil prepustenie žalobcov 1/ a 2/ z väzby. Následne okresný prokurátor v Brezne podal voči žalobcom na Okresný súd v Brezne obžalobu. Dňa 7.2.2008 Okresný súd v Brezne rozhodol o oslobodení žalobcov 1/ a 2/ spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že žalobcovia 1/ a 2/ a ďalší obžalovaný A. sa dopustili trestných činov, ktoré im boli kladené za vinu. Následne toto rozhodnutie Okresného súdu v Brezne bolo potvrdené ako vecne správne Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 22.5.2008 2To 125/08. Väzba žalobcov 1/ a 2/ trvala od 19.9.2004 do prepustenia do 19.10.2004. Na tomto základe sa žalobcovia domáhali voči žalovanej náhrady škody podľa § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003

Z.z.). Keďže žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby, sú toho názoru, že im vznikol nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. voči žalovanej.

Dňa 24.3.2011 zaslali žalobcovia Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ako orgánu príslušnému v zmysle § 4 Zákona č. 513/2003 Z.z. návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žalobného návrhu nárok žalobcov neuspokojila, ani žiadnym spôsobom na návrh na predbežné prerokovanie nereagovala.

Žalobcovia si nárok na náhradu škody uplatnili voči žalovanej v zmysle § 3 a § 8 ods. 5 zákona, ktorá predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, náhradu škody, ktorá im mala vzniknúť v súvislosti s väzbou a náhradu nemajetkovej ujmy, každý z nich vo výške 33 200,-- Eur.

Majetkovú škodu si vyčíslil žalobca 1/ vo výške 9 817,55 Eur a 190 200,-- Kč, pričom majetková škoda pozostávala z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ úhradou trov advokátskej kancelárie Šmehlík Křivánek v Českej republike vo výške 61 950,-- Kč plus 19 % DPH vo výške 11 770,50 Kč, teda celkom 73 720,50 Kč a trov právneho zastúpenia v trestnom konaní uhradených advokátskej kancelárii Gereg, Fischer, Gémeš v Banskej Bystrici vo výške 9 651,58 Eur a cestovných nákladov 104 842,-- Kč, ďalej z nákladov spojených s odvozom zapožičaného vrtníka Robinson R44 vo výške 11 638,-- Kč a finančnej hotovosti spotrebovanej v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur. Teda celkom uplatnená majetková škoda u žalobcu 1/ predstavovala 9 817,55 Eur a 190 200,-- Kč. Majetková škoda u žalobcu 2/ predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 252,85 Eur, ďalej náhradu cestovných nákladov vo výške 95 805,-- Kč, financií spotrebovaných v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 60,75 Eur. Celkovo si uplatnil žalobca 2/ voči žalovanej nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3 811,51 Eur a 95 805,-- Kč.

Žalobca 1/ svoj nárok na náhradu škody dňa 25.9.2012 upravil a znížil zo sumy 9 651,58 Eur požadovanú náhradu škody z titulu trov právneho zastúpenia znížil zo sumy 9 651,58 Eur na sumu 4 852,92 Eur.

Žalobca 2/ upravil svoj nárok v časti, v ktorej požadoval náhradu právneho zastúpenia zo sumy 3 252,85 Eur na sumu 2 970,95 Eur. Po výzve súdu na právneho zástupcu žalobcov, aby sa vyjadril, či návrh zo dňa 25.9.2012, ktorým upravil výšku požadovanej náhrady škody je zároveň späťvzatím návrhu v zmysle § 96 ods. 1 O.s.p., a teda či žiada konanie v tejto časti zastaviť, sa vyjadril právny zástupca žalobcov 1/a 2/, že toto ich podanie je potrebné charakterizovať ako späťvzatie návrhu a v presahujúcej časti žiadajú konanie o žalobnom návrhu zastaviť. Na základe späťvzatie žalobného návrhu zo strany žalobcov 1/ a 2/ Okresný súd v Brezne uznesením 7C 105/2012 zo dňa 24.10.2012 konanie o návrhu žalobcu 1/ o zaplatenie majetkovej škody v sume 4 798,63 Eur a 73 720,-- Kč a o návrhu žalobcu 2/ o náhrade majetkovej škody 281,90 Eur, zastavil.

Žalovaná sa k uplatnenému nároku žalobcov vyjadrila 27.12.2011 a uviedla, že nárok, ktorý si uplatňujú žalobcovia v žalobnom návrhu sa odvíja od uznesenia Okresného súdu v Brezne sp.zn. Tp 54/04 z 21.9.2004. Keďže k žalobe bolo pripojené len jedno uznesenie, ale žalobcovia boli vzatí do väzby viacerými uzneseniami, možno teda za daného stavu prijať záver, že nárok žalobcov je odvodzovaný iba od rozhodnutia o väzbe, ktorým bol vzatý do väzby jeden zo žalobcov, keďže k návrhu bolo pripojené len jedno uznesenie o vzatí do väzby, čiže aj nárok sa môže týkať iba jedného zo žalobcov, a teda toho, ktorý bol vzatý do väzby na základe doloženého uznesenia, netýka sa preto druhého žalobcu, a preto v tejto časti, podľa jeho názoru, je možné zamietnuť žalobu bez vykonania ďalšieho dokazovania. V nadväznosti na zistený skutkový stav v trestnom konaní, na základe ktorého boli vzatí žalobcovia do väzby, žalovaná tvrdí, že si žalobcovia väzbu zavinili sami, a to tým, že z ich telefonických rozhovorov (zaznamenaných českými orgánmi) vyplynulo, podľa názoru českých orgánov, spáchanie trestného činu, ku ktorému sa jeden z obvinených (B. A.) priznal aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní. V danej veci nebolo preukázané, že konanie žalobcov 1/ a 2/ dospelo až do štádia pokusu trestného činu (pričom existenciu prípravy na takýto čin naznačil aj Krajský súd v Banskej Bystrici pravda s dôrazom na spornú skutočnosť, že príprava na takýto čin nie je trestná). Žalovaná upozornila na skutočnosť, že spolu so žalobcami 1/ a 2/ bol obvinený aj B. A. a bol vzatý aj do väzby, ktorý vo svojej výpovedi zo dňa 20.9.2004 uviedol, že od žalobcu 2/ dostal telefonickú ponuku na zabezpečenie odstrelu tetra hlucháňa pre žalobcu 1/ za odmenu zrejme 700 Eur. Výpoveď obvineného B. A. hodnotil aj Okresný súd v Brezne v uznesení o jeho vzatí do väzby

tak, že sa priznal k podstatnej časti spáchania skutku. Výpoveď B. A. spôsobila vznik obavy, že obvinení budú na seba vzájomne pôsobiť, keď tento sa k podstatnej časti skutku priznal, zatiaľ čo žalobcovia 1/ a 2/ spáchanie skutku popierali. Dôvodom, pre ktorý Krajský súd v Banskej Bystrici žalobcov z väzby prepustil bola skutočnosť, že sa mu nejaví, žeby konanie žalobcov dospelo až do štádia pokusu, ale že bolo len prípravou na trestný čin - príprava na uvedený trestný čin nebola trestná.

Pokiaľ ide o rozsah požadovanej náhrady škody, žalovaná uviedla, že požadovanú výšku majetkovej škody považuje za nepreukázanú, a to jednak pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia, pretože podľa priložených faktúr tieto dôsledne nešpecifikujú, za aké úkony právnej služby sú vykonané a aj v prípade, že takýto rozpis úkonov právnej služby obsahujú, nie je preukázané, že takéto úkony vykonané aj boli. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil škodu spočívajúcu v odmene úkonov právnej služby pre viacerých obhajcov namietala žalovaná náhradu trov konania za právne služby Advokátskej kancelárie Švehlík Křivánek, a takisto aj výšku uplatnenej zmluvnej odmeny za poskytnutú právnu pomoc zo strany obhajcu JUDr. Jána Gerega. Pokiaľ si uplatnil žalobca 1/ náhradu cestovných nákladov, tieto považovala žalovaná za nepreukázané čo do základu aj výšky, pričom v nich nevidí ani príčinnú súvislosť s väzbou, pretože k odvozu osobných vecí, ako aj samotného žalobcu 1/ by bolo došlo z územia Slovenskej republiky do Čiech bez ohľadu na väzbu. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňoval náhradu cestovných nákladov, ktoré mali vzniknúť členom rodiny žalobcu 1/ pri návšteve žalobcu vo väzbe, žalovaná namietala aktívnu legitimáciu žalobcu 1/ na náhradu týchto nákladov. Pokiaľ ide o nárok na náhradu peňazí minutých v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur, rovnako popierala opodstatnenosť tohto požadovaného nároku, pretože žalobca nešpecifikoval o aké úhrady išlo, pričom vzhľadom na povahu väzby možno predpokladať, že išlo o bežné životné náklady, ktoré by žalobcovi 1/ boli vznikli aj počas pobytu mimo väzby. Takisto príčinná súvislosť chýba aj v prípade nároku na náhradu škody, ktorú majú predstavovať náklady spojené s odvozom zapožičaného vrtuľníka od spoločnosti Welstam, s.r.o. pre žalobcu 1/, pričom žalobca 1/ bol jediným spoločníkom spoločnosti Welstam, s.r.o.

K výške majetkovej škody uplatnenej žalobcom 2/ žalovaná uviedla, že faktúrami, ktorými žalobca 2/ chcel preukázať výkon jednotlivých úkonov právnej služby a náhradu cestovných nákladov a náhradu za stratu času advokáta, žalovaná je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že došlo k úhrade týchto faktúr. Z predložených dokladov nie je zrejmé, že ide o úhradu odmeny obhajcu, keďže v troch prípadoch adresátom je zrejme sám žalobca 2/ a príjmové pokladničné doklady nespĺňajú náležitosti účtovného dokladu. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatnil cestovné náklady, považuje ich žalovaná za nepreukázané čo do základu aj výšky, pričom v nich nikde nevidí ani príčinnú súvislosť s väzbou, pretože uvádzanému odvozu osobných vecí a osobného motorového vozidla, ako aj žalobcu 2/ by došlo aj bez ohľadu na väzbu. Pokiaľ mali cestovné náklady vzniknúť členom rodiny žalobcu 2/ pri jeho návšteve v ústave na výkon väzby, tak žalovaná namietala aktívnu legitimáciu žalobcu 2/ na náhradu týchto nákladov.

Pokiaľ ide o náhradu škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi 2/ tým, že spotreboval finančnú hotovosť počas svojho pobytu vo výkone väzby vo výške 497,91 Eur, podľa žalovanej takisto nie je daná príčinná súvislosť, pretože žalobca 2/ síce nešpecifikoval, o aké úhrady išlo vzhľadom na povahu väzby možno však predpokladať, že išlo o bežné životné náklady, ktoré by žalobcovi 2/ vznikli aj počas pobytu mimo väzby. Pokiaľ žalobca 2/ priložil k žiadosti o predbežné prerokovanie žiadosti nároku, a zrejme aj žalobe, hotelový účet z 8.10.2004, podľa ktorého mal byť Z. Z. od 7.10. do 8.10. ubytovaný v hoteli Lux v Banskej Bystrici a Z. Z., ako žalobca 2/, bol vo väzbe, tzn. že to nemohol byť Z. Z. ako žalobca 2/, a bol to teda rodinný príslušník žalobcu 2/, teda nebola to osoba, ktorá bola vzatá do väzby a ktorá bola následne spod obžaloby oslobodená, teda nie je aktívne legitimovaný na nárok na náhradu škody.

V otázke nemajetkovej ujmy žalovaná jednoznačne žiadala návrh v časti, v ktorej žalobcovia žiadali pre každého z nich náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33 200,-- Eur zamietnuť, pretože túto výšku považuje za neprimeranú odvolávajúc sa aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý priznáva náhradu nemajetkovej ujmy v podstatne nižších sumách ako si uplatnili žalobcovia, a keďže v danom prípade žalobcovia strávili vo väzbe jeden mesiac, čo z hľadiska možného trvania väzby je relatívne krátky čas, a keďže žalobcovia 1/ a 2/ vykonávali väzbu mimo územia ich domovského štátu, preto žalovaná nepovažuje za rozumné predpokladať, že obchodní partneri žalobcov sa vôbec mohli o väzbe dozvedieť, a to aj s ohľadom na dobu trvania väzby, preto nie je možné považovať za preukázanú stratu obchodných partnerov, či potenciálnych klientov práve z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ boli vzatí do väzby. Takúto prípadnú ujmu by podľa názoru žalovanej bolo možné v prípade splnenia iných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu považovať ušlý zisk a nie je možné zamieňať ju

s nemajetkovou ujmu. V prípade, žeby sa súd nestotožnil s názorom žalovanej o zavinení väzby žalobcami, stále je možné na žalovanou uvádzané okolnosti, a to obsah telefonických rozhovorov, z ktorých vyplynulo, podľa názoru českých orgánov, spáchanie trestného činu, ku ktorému sa jeden z obvinených priznal, existenciu prípravy na takýto čin naznačenú Krajským súdom v Banskej Bystrici prihliadať pri posudzovaní, či je potrebné priznať žalobcom finančné zadosťučinenie, resp. ich zohľadniť pri výške finančného zadosťučinenia, a toto priznať v minimálnej miere. Pokiaľ žalobcovia dôvodili svoju nemajetkovú ujmu tým, že trauma bola spôsobená ich rodinným príslušníkom, žalovaná uviedla, že rodinní príslušníci nie sú aktívne legitimitovaní na náhradu nemajetkovej ujmy.

Zo žalobného návrhu žalobcov a z vyjadrenia žalovanej vyplynulo, že žalovaná nárok žalobcov neuznáva čo do dôvodov aj výšky, keď žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že žalobcovia si väzbu zaviniли sami, teda v danom prípade by nebola daná ani zodpovednosť žalovanej na náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, a pokiaľ by, podľa názoru žalovanej, súd ustálil zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá vznikla žalobcom v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, potom žalovaná namietala výšku uplatnenej náhrady škody, a to tak majetkovej škody, ako aj výšku nemajetkovej ujmy.

Súd nariadil vo veci pojednávanie a vykonal dokazovanie oboznámením sa obsahom listín, vypočutím účastníkov, ich právnych zástupcov a z vykonaného dokazovania mal za preukázané:

Na základe uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, úrad justičnej a kriminálnej polície, sp.zn. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004 z 19.9.2004 bolo voči žalobcom 1/ a 2/ vedené trestné stíhanie pre trestný čin pytlactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b), ods. 3. písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona platného do 31.12.2005 v štádiu pokusu. V priebehu tohto trestného stíhania boli vzatí žalobcovia 1/ a 2/ do väzby na základe uznesenia Okresného súdu v Brezne sp.zn. Tp 54/04 z 21.9.2004 z dôvodov podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákona č. 141/61 Zb. o trestnom konaní (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného do 31.12.2005. Väzba začala podľa vyššie uvedeného rozhodnutia o 19.9.2004 o 18.00 h, resp. 20.00 h a bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici.

Proti uzneseniu o vzatí do väzby podali žalobcovia 1/ a 2/ sťažnosť priamo do zápisnice na pojednávaní a následne písomnými podaniami, na základe ktorých Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 5TpO 104/04 zo dňa 19.10.2004 zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí žalobcov 1/ a 2/ do väzby a nariadil ich prepustenie. Väzba žalobcov trvala od 19.9.2004 až do prepustenia z väzby, teda do 19.10.2004. Následne Okresnou prokuratúrou v Brezne bola podaná obžaloba a rozsudkom Okresného súdu v Brezne sp.zn. 2T 85/2005 zo dňa 7.2.2008 boli žalobcovi oslobodení spod obžaloby, ktorý rozsudok bol potvrdený Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2TO 125/08 zo dňa 22.5.2008.

V súvislosti s rozhodnutím o väzbe žalobcovia tvrdili, že im vznikla škoda, a to jednak majetková, a jednak nemajetková ujma, pričom požiadali Ministerstvo spravodlivosti SR v zmysle § 8 ods. 5 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom návrh na predbežné prerokovanie návrhu na náhradu škody zaslali žalobcovia Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgánu príslušnému na predbežné prerokovanie náhrady škody v zmysle § 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. dňa 24.3.2011. Ministerstvo spravodlivosti sa však do dňa, kedy žalobcovia podali žalobný návrh (do 5.10.2011), k návrhu na predbežné prerokovanie náhrady škody voči žalobcom 1/ a 2/ nevyjadriло, pričom 6-mesačná lehota podľa § 19 ods. 3 zákona na uspokojenie nároku žalobcov 1/ a 2/ zo strany ministerstva spravodlivosti uplynula 24.9.2011.

Potom, ako žalobcovia podali návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a toto na ich návrh nereagovalo, podali dňa 5.10.2011 žalobný návrh a žiadali, aby im súd priznal, a to jednak majetkovú škodu, ktorá mala u žalobcu 1/ predstavovať náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré tento uhradil advokátskej kancelárii Šmehlík Křivánek v Českej republike a advokátskej kancelárii Gereg, Fischer, Gémeš v Banskej Bystrici, spolu vo výške 9 651,58 Eur a 73 720,50 Kč. Okrem toho sa žalobca 1/ domáhal náhrady cestovných nákladov vo výške 104 842,-- Kč, náhrady nákladov spojených s odvozom zapožičaného vrtuľníka Robinson R4, ktoré vznikli z dôvodu zatknutia žalovaného 1/ vo výške 11 638,-- Kč a peňazí minútých v ústave na výkon väzby vo výške 5 000,-- Kč, resp. 165,97 Eur. Teda celková škoda majetková, ktorú si uplatnil

žalobca 1/ predstavovala 9 817,55 Eur a 190 200,-- Kč. Ako dôkaz predložil žalobca 1/ faktúry zo dňa 20.10.2004, 30.9.2004, 15.11.2004, 11.10.2004, ústrižok poštovej poukážky na sumu 5 000,-- Kč.

Žalobca 2/ si uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej škody vo výške 3 252,85 Eur, pričom táto suma mala pozostávať z náhrady nákladov na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré uhradil žalobca 2/ advokátskej kancelárii Gereg, Fischer, Gémeš v Banskej Bystrici v sume 3 252,85 Eur, cestovné náklady 95 805,-- Kč, peňazí minutých v ústave na výkon väzby 497,91 Eur a náklady na ubytovanie v hoteli na území Slovenskej republiky z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu vo výške 1 830,-- Sk, resp. 60,75 Eur. Takisto tieto nároky doložil žalobca 2/ dôkazmi, a to faktúrou zo dňa 26.10.2004, zo dňa 30.11.2004, hotelovým účtom č. XXXXXX, ústrižkom poštovej poukážky zo dňa 22.9.2004, 8.10.2004, 11.10.2004, každý ústrižok v sume 5 000,-- Sk.

Okrem náhrady majetkovej škody domáhali sa žalobcovia 1/ a 2/ aj náhrady nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33 200,-- Eur, ktorú zdôvodnili tým, že dovtedy, ako bolo voči nim vznesené obvinenie v uvedenej veci, viedli riadny a bezúhonný život tak v súkromí, ako aj v podnikaní, a celé trestné konanie vedené voči nim, a najmä zozbieranie do väzby im spôsobilo značnú ujmu, ktorá sa prejavila tak v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení žalobcov. V súkromnom živote sa vzatie do väzby prejavilo náhlou a silnou psychickou traumou, ktorá bola spôsobená nielen žalobcom, ako osobám vzatým do väzby, ale aj ich najbližším rodinným príslušníkom. Do vzatia do väzby boli obidvaja váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností. Zozbieranie do väzby malo veľmi silný negatívny vplyv aj na toto postavenie žalobcov, otriaslo to ich dobrou povestou, čo malo v konečnom dôsledku za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov, ako aj značného podielu existujúcich a potenciálnych klientov. Žalobcovia ďalej uviedli, že aj ich povest' poľovníkov utrpela, pretože vždy riadne dodržiavali všetky platné predpisy, preto boli toho názoru, že oslobodenie spod obžaloby nie je ani pri najlepšej vôli dostatočným zadosťučinením za ujmu, ktorá im bola spôsobená, a preto v zmysle § 17 ods. 2, 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. požadujú aj peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33 200,-- Eur.

Potom, ako žalobcovia zobrali návrh v časti nároku pozostávajúceho z náhrady trov trestného konania späť, súd konanie v tejto časti, v ktorej zobrali žalobcovia 1/ a 2/ návrh späť, zastavil a ďalej súd rozhodoval o nároku žalobcov na zaplatenie sumy, a to u žalobcu 1/ z titulu náhrady majetkovej škody sumy 5 018,92 Eur a 116 480,-- Kč, u žalobcu 2/ titulom náhrady majetkovej škody sumy 3 529,61 Eur a 95 805,-- Kč a u obidvoch titulom náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33 200,-- Eur.

Podľa § 3 ods. 1 písm. c) Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok stanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu: a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak bola škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 8 ods. 5 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobené rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Žalobcovia si uplatnili nárok voči žalovanej v zmysle § 3 a 4 Zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodov uvedených v ust. § 8 ods. 5 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z. a žalovaná namietla proti uplatnenému nároku žalobcov dôvod uvedený v § 8 ods. 6 písm. a) citovaného zákona a tvrdila, že žalobcovia si zavinili väzbu sami. Ako súd už uviedol vyššie, uznesením Okresného súdu v Brezne Tp 54/04 z 21.9.2004 z dôvodov podľa § 68 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v znení predpisov platných do 31.12.2005 boli žalobcovia vzatí do väzby, pričom väzba bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Citované uznesenie Okresného súdu v Brezne bolo zrušené uznesením Krajského súdu v

Banskej Bystrici 5TpO 104/04 zo dňa 19.10.2004, ktorý zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí žalobcov 1/ a 2/ do väzby a nariadil ich prepustenie. V zmysle vyššie uvedeného právneho predpisu si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody, pretože po podaní obžaloby okresným prokurátorom v Brezne bolo o obžalobe rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Brezne sp.zn. 2T 85/2005 zo dňa 7.2.2008 a žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby, ktorý rozsudok bol potvrdený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 2TO 125/08 dňa 22.5.2008. Väzba žalobcov trvala od 19.9.2004 do 19.10.2004. Teda žalobcovia tvrdia, že majú nárok na náhradu škody, pretože boli vzatí do väzby a neskoršie boli oslobodení spod obžaloby a väzbu si nezavinili sami. Žalovaná napriek tomu tvrdila, že si väzbu zavinili žalobcovia sami, pretože celé trestné stíhanie by vôbec nebolo začaté, pokiaľ by žalobcovia sami nevyvolali podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. Odpočuté hovory na území Českej republiky, na ktoré sa v trestnom konaní neprihliadalo, čo však, podľa žalovanej, neobmedzuje ich význam, pretože bez nich by trestné konanie vôbec neprebiehalo. Napriek tomu, že sa na tieto odposluchy nebolo možné v trestnom konaní prihliadať, žalovaná je toho názoru, že je možné ich vnímať ako dôvod pre zavinenie väzby, pretože ten dôvod, pre ktorý sa na ne v trestnom konaní neprihliadalo bol, že tieto neboli vykonané v súlade so slovenským Trestným poriadkom, avšak nárok je uplatňovaný v občiansko-súdnom konaní a procesne sa občianske súdne konanie nespravuje Trestným poriadkom. Jeden z podstatných dôvodov, pre ktoré boli žalobcovia vzatí do väzby, bola výpoveď pána B. A., ďalšieho spoluobvineného, a keďže ten sa priznal ku skutku, vyvolal pochybnosti o tom, či sa obvinení navzájom nebudú ovplyvňovať v priebehu vyšetrovania. Tá príčina, pre ktorú boli vzatí do väzby, je práve výpoveď pána B. A. a v tom je teda zavinenie k väzbe (č.l. 63 súdneho spisu). Vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu (č.l. 46, 47, 48, 49, 50 súdneho spisu) žalovaná upozornila na známe skutočnosti, a to že na základe oznámenia Krajského štátneho zastupiteľstva v Plzni zo dňa 17.9.2004 sp.zn. Spr 167/2004 bola Generálna prokuratúra Slovenskej republiky informovaná o tom, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade spolu s B. A. sú podozriví z toho, že na území Slovenskej a Českej republiky vo vedomej a chcenej spolupráci zorganizovali neoprávnené odstrel tetrova hlucháňa, pričom vlastný odstrel pre zlé poveternostné podmienky nebol uskutočnený. Podozrenie z popísanej trestnej činnosti vyvodilo Krajské štátne zastupiteľstvo v Plzni zo záznamov telekomunikačnej prevádzky získanej odpočúvaním a zo záznamov telekomunikačnej prevádzky užívateľskej adresy užívanej žalobcom 1/ (uskutočneným na základe príkazu sudcu Okresného súdu Plzeň - mesto zo dňa 11.2.2004 sp.zn. 5Nt 2618/2004/V). Ako je zrejmé z meritórnych rozhodnutí Okresného súdu v Brezne, či Krajského súdu v Banskej Bystrici, na uvedené záznamy nebolo možné prihliadnuť, keďže neboli vykonané podľa slovenského Trestného poriadku. Pokiaľ ale z týchto záznamov vyplynulo dôvodné podozrenie, že žalobcovia spáchali trestné činy, pre ktoré boli obvinení, pretože v telefonických rozhovoroch zrejme uviedli skutočnosti, z ktorých vyplynulo, že odstrel tetrova hlucháňa organizovali, je potrebné dospieť k záveru o tom, že si sami väzbu zavinili a uvedené platí bez ohľadu nato, že záznamy z odpočúvania nebolo možné v trestnom konaní použiť ako dôkazné prostriedky práve s odkazom na kriminalistický a operatívno-pátrací význam týchto záznamov. V priebehu ďalšieho trestného konania obvinený B. A. vo svojej výpovedi zo dňa 20.9.2004 uviedol, že od žalobcu 2/ dostal telefonickú ponuku na zabezpečenie odstrelu tetrova hlucháňa pre žalobcu 1/ za odmenu 700,- Eur. Výpoveď obvineného B. A. hodnotil aj Okresný súd v Brezne v uznesení o jeho vzatí do väzby tak, že sa priznal k podstatnej časti k spáchaniu skutku. Výpoveď B. A. spôsobila vznik obavy, že obvinení budú na seba vzájomne pôsobiť, keďže tento sa k podstatnej časti skutku priznal, zatiaľ čo žalobcovia 1/ a 2/ spáchanie skutku popierali. Dôvodom, pre ktorý Krajský súd v Banskej Bystrici žalobcov z väzby prepustil bola skutočnosť, že sa mu nejaví, žeby konanie žalobcov dospelo až do štádia pokusu trestného činu, ale že to bola len príprava na trestný čin (príprava na uvedený trestný čin nebola trestná). Posúdenie veci z hľadiska vývinu v štádiu trestného činu bolo pritom v danej veci sporné. V nadväznosti na tieto skutočnosti žalovaná dospela k záveru, že si žalobcovia zavinili väzbu sami, a to tým, že z ich telefonických rozhovorov zaznamenaných českými orgánmi vyplynulo, podľa názoru českých orgánov, spáchanie trestného činu, ku ktorému sa jeden z obvinených priznal aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní. V danej veci nebolo napokon preukázané, že ich konanie dospelo až do štádia pokusu trestného činu, pričom existenciu prípravy na takýto čin naznačil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, pravda s dôrazom na spornú skutočnosť, že príprava na takýto čin nie je trestná.

Vyššie uvedenou argumentáciou žalovaná popierala nárok žalobcov 1/ a 2/ na náhradu v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. ods. 6 písm. a) § 8, keď tvrdila, že práve vyššie popísaným správaním žalobcov 1/ a 2/ si tieto väzbu zavinili sami.

Otázka posudzovania viny obvinených na vzatie do väzby je náročnou otázkou, pri ktorej treba zistiť, či osoba vzatá do väzby svojím konaním skutočne zapríčinila obavy, ktoré boli dôvodom väzby. Pri tomto posudzovaní súd neskúmal, či jestvovali formálne dôvody na rozhodnutie o uvalení väzby na žalobcov. Vylúčenie nároku žalobcov na náhradu škody tým, že zavinili väzbu predpokladá určité konkrétne konanie obvinených, v konkrétnom prípade žalobcov, ktorým by boli zapríčinili rozhodnutie o väzbe. Keďže okresný súd zdôvodnil vzatie a zotrvanie žalobcov vo väzbe len všeobecným konštatovaním, že existuje dôvodná obava, žeby obvinený mohol pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, prípadne inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, a z obsahu pripojeného trestného spisu súd nezistil konkrétne správanie žalobcov, ktorým by zavinili vzatie do väzby, súd konštatuje, že žalobcovia 1/a 2/ si vzatie do väzby nezavinili, teda je daný ich nárok na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Súd teda ustálil, že je daná zodpovednosť žalovanej na náhradu škody voči žalobcom 1/ a 2/ z titulu rozhodnutia o väzbe, ktoré následne bolo zrušené a žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby.

Ďalej žalobcovia v priebehu konania na Okresnom súde v Brezne, ale aj v žalobnom návrhu str. 6 súdneho spisu uviedli, a to v časti, v ktorej opisujú svoju nemajetkovú ujmu, že potom, ako bolo voči nim vznesené obvinenie v trestnej veci, keď dovtedy viedli riadny a bezúhonný život, tak v súkromí, ako aj v podnikaní, tak celé trestné konania vedené voči nim, a najmä zobrať do väzby, im spôsobilo značnú ujmu, ktorá sa prejavila tak v ich súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení. V priebehu ďalšieho konania žalobcovia zdôrazňovali, že medializáciou ich prípadu v médiách a v tlači na Slovensku aj v Čechách, kedy bolo medializované vznesenie obvinenia, im spolu s medializáciou rozhodnutia Okresného súdu v Brezne o vzatí do väzby vznikla škoda, súd sa potom zaoberal aj uplatneným nárokom žalobcov na náhradu škody, okrem už vyššie uvedeného rozhodnutia o väzbe aj z titulu vzneseného obvinenia zo dňa 19.9.2004 v trestnej veci. Súd teda skúmal, či v danom prípade rozhodnutím o vznesení obvinenia vznikol žalobcom nárok na náhradu škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z.

Okrem predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, ktoré súd už uviedol, a to nároku v zmysle § 8 ods. 5 písm. b) citovaného zákona, súd skúmal nárok žalobcov na náhradu škody aj z dôvodu vzneseného obvinenia v trestnej veci a dospel k záveru aj vzhľadom na námietku premlčania žalovanej na vznik nároku žalobcov na náhradu škody z dôvodu vzneseného obvinenia v trestnej veci, že nárok žalobcov nie je daný. Obvinenie proti žalobcom bolo vznesené 19.9.2004 uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, úrad justičnej a kriminálnej polície, Špitálska 14, Bratislava pod č. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004, pričom proti tomuto uzneseniu bola prípustná sťažnosť.

V zmysle § 3 ods. 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a: 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tejto zákon nestanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

V konkrétnom prípade, ako súd zistil z pripojeného trestného spisu, žalobcovia 1/ a 2/ nepodali riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia, teda súd im požadovanú náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorým je podľa žalobcov 1/ a 2/ uznesenie o vznesení obvinenia, nemohol priznať vzhľadom na vyššie uvedené citované ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 citovaného zákona. Okrem toho úspešným predpokladom pre vznik nároku na náhradu škody a priznanie nároku v prípadnom súdnom konaní je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku orgánom príslušným podľa § 4 a 11 zákona.

V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) citovaného zákona príslušným orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia) je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorému žalobcovia mali adresovať návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 15 ods. 1 a § 16 citovaného zákona. Žalobcovia v danom konaní si uplatňujú náhradu škody voči Slovenskej republike, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom rozhodnutie o vznesení obvinenia nebolo vydané súdom, ale bolo vydané vyšetrovateľom policajného zboru, teda príslušným orgánom v danom prípade na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Žalobcovia nepredložili súdu dôkaz o tom, že požiadali Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, za ktoré považujú uznesenie o vznesení obvinenia, preto má súd, že nárok žalobcov z tohto dôvodu nie je daný. V ďalšom sa súd nezaoberal okolnosťami, na ktoré sa žalobcovia pri preukazovaní nároku na náhradu škody v súvislosti so vzneseným obvinením odvolávali.

Ďalej sa súd zaoberal zisťovaním okolností vzniku nároku na náhradu škody a rozsahu uplatnenej náhrady voči žalovanej z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, súd priznal žalobcom náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré trovy vynaložili žalobcovia na obhajobu počas trestného konania, a to v zmysle § 18 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona.

Podľa § 18 ods. 1 náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody príslušným orgánom.

Žalobca 1/ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia odo dňa 20.9.2004 a vo svojom návrhu (č.l. 197) uviedol, ktoré úkony právnej služby advokátska kancelária v prospech žalobcu 1/ vykonala, pričom vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 Z.z., keď v rokoch 2005 - 2008 sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje o 20 % v prípade, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. V roku 2004 sa v súlade s § 22 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 Z.z. zníženie základnej sadzby tarifnej odmeny pri uplatňovaní náhrady trov nepoužije.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2004 bola 1 950,-- Sk, resp. 64,73 Eur, za rok 2005 41,53 Eur, 2006 45,31 Eur, 2007 49,29 Eur, 2008 52,71 Eur, a z režijných nákladov za rok 2004 v sume 4,51 Eur, za rok 2005 4,98 Eur, 2006 5,44 Eur, 2007 5,91 Eur a 2008 6,34 Eur. Žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za tieto úkony právnej služby: 20.9.2004 - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady, 20.9.2004 - výsluch obvineného, 21.9.2004 - účasť na verejnom zasadnutí - rozhodovanie o väzbe, 22.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 23.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 24.9.2004 - žiadosť o vrátenie zaistených vecí, 27.9.2004 - porada s klientom ÚVV

BB, 28.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 30.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 1.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - písomné podanie na súd vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 7.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 8.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 11.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 12.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 14.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 15.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 18.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 19.10.2004 - písomné podanie na KS BB so žiadosťou o urýchlenie rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 9.11.2004 - písomné podanie na Okresnú prokuratúru BR so žiadosťou o zastavenie trestného stíhania, 13.12.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 11.4.2005 - účasť na vyšetrovacom úkone, 29.4.2005 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 26.5.2005 - písomné podanie so žiadosťou o doručenie obžaloby, 29.6.2005 - nahliadnutie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópií, 13.10.2005 - písomné podanie vo veci samej, 1.5.2006 - písomné podanie vo veci samej, 22.11.2006 - porada s klientmi, 23.11.2006 - účasť na pojednávaní OS BR, 12.2.2007 - porada s klientmi, 23.5.2007 - porada s klientmi, 24.5.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 18.7.2007 - porada s klientmi, 19.7.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 6.2.2008 - porada s klientmi, 7.2.2008 - účasť na pojednávaní OS BR, 15.4.2008 - písomné podanie vo veci samej, 21.5.2008 - porada s klientmi, 22.5.2008 - účasť na verejnom zasadnutí KS BR, teda odmena bez DPH spolu 3 168,62 Eur, 19 % DPH 602,04 Eur, režijné náklady 237,77 Eur. Pokiaľ sa žalobca 1/ domáhal cestovných náhrad vo výške 365,93 Eur a náhrady za stratu času vo výške 480,59 Eur, súd mu túto náhradu nepriznal, a to z dôvodu, že tak, ako ju žalobca 1/ vo svojom podaní z čl. 197 a 198 vyčíslil, súd považuje tento úkon žalobcu 1/ voči súdu za neurčitý, nekonkrétny a nepreskúmateľný, preto v tejto časti súd nároku žalobcov na náhradu sumy 365,93 Eur z titulu cestovných nákladov advokátov a náhradu za stratu času v sume 478,59 Eur nepriznal a priznal žalobcovi 1/ náhradu trov právneho zastúpenia vo výške podľa jednotlivých úkonov právnej služby tak, ako ich žalobca 1/ vyčíslil v sume 4 008,43 Eur.

Ďalšou zložkou uplatneného nároku žalobcu 1/ na náhradu majetkovej škody bola náhrada cestovných nákladov vo výške 104 842,-- Kč, ktorú si žalobca 1/ uplatnil ako nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla odvozom osobných vecí zo Slovenska 22.9.2004, auto Mercedes Benz 1PO2003, 15.10.2004 VW Passat 2P15464, pričom sa jedná o návštevu pána A., konateľa spoločnosti Welstam s.r.o., ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom vo väzbe, ďalej náhradu nákladov, ktoré mali vzniknúť žalobcovi 1/ návštevou rodiny v ústave na výkon väzby a právnikovi, odvoz z väzby, rokovanie s advokátmi plus účasť na pojednávaní, rokovanie s advokátmi, rokovanie s advokátmi a účasť na pojednávaní, všetko v dňoch 19.10.2004, 22.11.2006, 12.2.2007, 23.5.2007, 19.7.2007, 6.2.2008 a 21.5.2008. Ako už súd skonštatoval vyššie, nárok si žalobcovia voči žalovanej uplatnili z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe. Väzba žalobcov bola skončená 19.10.2004 a všetky nároky, ktoré si uplatnili žalobcovia z titulu majetkovej zodpovednosti žalovanej za vznik škody po tomto dátume súd žalobcom nepriznal, pretože tieto mali vzniknúť žalobcom potom, ako boli z väzby prepustení. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňuje nárok na zaplatenie cestovných nákladov z titulu odvozu jeho osobných vecí zo Slovenska dňa 22.9.2004, súd konštatuje, že tieto veci by si žalobca bol odviezol zo Slovenska pri návrate zo Slovenska na územie Českej republiky (po prepustení z väzby), a pokiaľ si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu návštevy pána A., konateľa spoločnosti Welstam, ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom, súd je toho názoru, že v tomto prípade by bol aktívne legitimovaným na uplatnenie škody ten, ktorému škoda vznikla a v tomto prípade by tom bol pán A., konateľ spoločnosti, resp. spoločnosť Welstamm, a nie sám žalobca 1/. Teda žalobca 1/ nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku na uplatnenie škody, preto mu súd z tohto titulu takto uplatnený nárok na náhradu škody nepriznal. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu cestovných nákladov pri odvoze z väzby dňa 19.10.2004, súd tento nárok žalobcovi nepriznal, pretože ako už súd konštatoval vyššie, pri uplatnenom nároku žalobcu na úhradu cestovných nákladov pri odvoze osobných vecí zo Slovenska, žalobca 1/ by zo Slovenska potom, ako sa na Slovensku zúčastnil legálnej poľovačky, bol odišiel autom a nebolo potrebné, aby auto išlo zo Slovenska dvakrát, raz s osobnými vecami žalobcu 1/ a raz so samotným žalobcom 1/. Súd takto uplatnený nárok na náhradu škody nepovažuje za dôvodný, preto tento nárok žalobcovi 1/ z tohto dôvodu nepriznal. Ďalej si žalobca 1/ uplatnil náhradu nákladov spojených s odvezením zapožičaného vrtuľníka Robinson R4, ktoré mu vznikli z dôvodu zatknutia žalobcu 1/ vo výške 11 638,-- Kč. Súd konštatuje, že pokiaľ žalobca prišiel na územie Slovenskej republiky vrtuľníkom Robinson R4, predpokladal zrejme, že vrtuľníkom sa dostane aj naspäť na územie Českej republiky, resp. že

vrtník, keďže ho mal žalobca 1/ zapožičaný, bude musieť vrátiť, a to na územie Českej republiky, teda predpokladal spätný let z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, preto súd takto uplatnený nárok na náhradu škody žalobcovi nepriznal, pretože ich nepovažuje za náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ v súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu peňazí minutých v ústave na výkon väzby vo výške 165,97 Eur, teda 5 000,-- Sk, súd je toho názoru, že tieto náklady by pri spôsobe života žalobcu 1/ boli žalobcovi vznikli na slobode v oveľa vyššom rozsahu, preto nepovažuje peniaze minuté žalobcom v ústave na výkon väzby v rozsahu 5 000,-- Sk, resp. 165,97 Eur, za peniaze minuté v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, pretože svoje životné náklady na slobode by bol žalobca hradil zo svojho aj na slobode a zrejme vo väčšom rozsahu, ako v sume 165,97 Eur.

Žalobca 2/ si z titulu náhrady majetkovej škody v časti náhrady nákladov trov konania uplatnil náhradu právnych služieb za tieto jednotlivé úkony právnej služby: 20.9.2004 - príprava a prevzatie obhajoby vrátane prvej porady, 21.9.2004 - účasť na verejnom zasadnutí - rozhodovanie o väzbe, 28.9.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 4.10.2004 - písomné podanie na súd vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, 7.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 8.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 15.10.2004 - porada s klientom ÚVV BB, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 21.10.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 5.11.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 9.11.2004 - písomné podanie na Okresnú prokuratúru BR so žiadosťou o zastavenie trestného stíhania, 13.12.2004 - účasť na vyšetrovacom úkone, 11.4.2005 - účasť na vyšetrovacom úkone, 29.4.2005 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, 26.5.2005 - písomné podanie so žiadosťou o doručenie obžaloby, 29.6.2005 - nahliadnutie do súdneho spisu a vyhotovenie fotokópií, 13.10.2005 - písomné podanie vo veci samej, 1.5.2006 - písomné podanie vo veci samej, 22.11.2006 - porada s klientmi, 23.11.2006 - účasť na pojednávaní OS BR, 12.2.2007 - porada s klientmi, 23.5.2007 - porada s klientmi, 24.5.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 18.7.2007 - porada s klientmi, 19.7.2007 - účasť na pojednávaní OS BR, 6.2.2008 - porada s klientmi, 7.2.2008 - účasť na pojednávaní OS BR, 15.4.2008 - písomné podanie vo veci samej, 21.5.2008 - porada s klientmi, 22.5.2008 - účasť na verejnom zasadnutí KS BR, kedy pri nároku na náhradu nákladov vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny tak, ako je uvedené u žalobcu 1/ a z režijných nákladov za rok 2004 v sume 4,51 Eur, za rok 2005 4,98 Eur, 2006 5,44 Eur, 2007 5,91 Eur, za rok 2008 6,34 Eur, potom trovy právneho zastúpenia vrátane náhrady režijných nákladov a 19 % DPH predstavujú u žalovaného 2/ sumu 2 674,30 Eur, keď žalobca 2/ požadovanú náhradu cestovných nákladov advokátov v sume 137,12 Eur a náhradu za stratu času v sume 159,53 Eur zrozumiteľne pre súd neodôvodnil, pretože odkaz na písm. 3 pod čiarou na strane 200 nepredstavoval pre súd úkon žalobcu, ktorým by vysvetlil rozsah takto požadovanej náhrady škody. Preto súd priznal žalobcovi 2/ z titulu majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní sumu tak, ako už uviedol. V zostávajúcej časti nárokovanej majetkovej škody v časti náhrady trov právneho zastúpenia súd návrh žalobcu 2/ zamietol.

Okrem náhrady trov právneho zastúpenia uplatnil si žalobca 2/ z titulu náhrady škody v súvislosti s nezákonnou väzbou cestovné náklady vo výške 95 805,-- Kč, ktoré majú predstavovať náhradu nákladov v súvislosti s odvozom osobných vecí žalobcu 2/ zo Slovenska, odvozom osobného vozidla zo Slovenska, návštevy rodiny v ústave na výkon väzby a odvoz z väzby. V tomto prípade pre zdôvodnenie zamietavého rozhodnutia súdu o nároku žalobcu 2/ v časti požadovanej majetkovej škody platí to, čo súd uviedol pri zamietnutí tohto nároku u žalobcu 1/. Odvoz osobných vecí zo Slovenska a odvoz z väzby predstavuje jednu a tú istú skutočnosť, a to návrat žalobcu 2/ späť do vlasti, do Českej republiky z územia Slovenskej republiky. Tento návrat bez ohľadu na väzbu by sa realizoval jednou cestou, určite by žalobca 2/ nebol si najskôr dal odviezť osobné veci a potom by on odišiel z územia Slovenskej republiky na územie Českej republiky, teda pokiaľ sa žalobca domáha nároku na náhradu nákladov za cestu pri odvoze jeho osobných vecí zo Slovenska a jeho odvozu z väzby, súd je toho názoru, že tieto uplatnené nároky nesúvisia s nezákonným rozhodnutím o väzbe, pretože tak či tak by sa bol žalobca vrátil z územia Slovenska na územie Českej republiky a spolu s ním by sa vrátili aj jeho osobné veci. Pokiaľ si uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s návštevou rodiny v ústave na výkon väzby, aktívne legitimovaným na podanie tohto nároku by boli jeho rodinní príslušníci a nie žalobca 2/, ktorý nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku, pretože táto škoda nevznikla jemu, ale vznikla jeho rodine. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatnil nárok na náhradu nákladov v súvislosti s rokovaním s advokátmi po prepustení z väzby po 19.10.2004 a pri účasti na pojednávaniach, súd

je toho názoru, že žalobca súdu nepreukázal opodstatnenosť týchto nákladov ani rozsah, aké náklady pri každej z uplatňovaných ciest žalobcovi 2/ vznikli. Pokiaľ si žalobca 2/ uplatňuje náhradu cestných nákladov za účasť na pojednávaníach v dňoch 22.11.2006, 23.5.2007, 21.8.2008, súd zistil z pripojeného trestného spisu, že v týchto dňoch sa pojednávajúci v trestnej veci žalobcov 1/ a 2/ nekonali, okrem dňa 19.7.2007, kedy súd zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zistil, že žalobcovia 1/ aj 2/ sa tohto pojednávania zúčastnili. Keďže ale žalobca 2/ nevyčíslil aké mu vznikli náklady v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 19.7.2007, súd mu tento nárok na náhradu škody nepriznal. Nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnil žalobca 2/ z titulu minutých peňazí v ústave na výkon väzby v sume 497,91 Eur, súd žalobcovi nepriznal, pretože súd je toho názoru, že v tomto čase žalobca 2/, pokiaľ by bol na slobode, bol by pri svojom životnom štandarde minul viac ako 497,91 Eur, preto súd nezistil príčinnú súvislosť medzi spotrebovaním sumy 497,91 Eur žalobcom 2/ v ústave na výkon väzby a nezákonným rozhodnutím o väzbe. Pokiaľ ide o sumu 60,75 Eur, ktorú si žalobca 2/ uplatnil z titulu nákladov na ubytovanie v hoteli na území Slovenskej republiky z dôvodu účasti na výkone vyšetrovacieho úkonu, žalobca tu nešpecifikoval o aké ubytovanie v konkrétnom prípade a v súvislosti s akým vyšetrovacím úkonom išlo, preto súd žalobcovi náhradu takto uplatneného nároku nepriznal a v zostávajúcej časti jeho uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody zamietol.

Pokiaľ si žalobcovia 1/ a 2/ uplatňovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške 32 300,-- Eur, súd tento nárok žalobcom v celom rozsahu nepriznal a návrh žalobcov 1/ a 2/ v tejto časti zamietol. Pre spôsob a rozsah náhrady škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je rozhodujúce ust. § 17 Zákona č. 514/2003 Z.z.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje ináč.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Žalobcovia 1/ a 2/ si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy konštatujúc v žalobnom návrhu (č.l. 6 súdneho spisu), že pokiaľ nebolo voči nim vznesené obvinenie v predmetnej veci, viedli riadny a bezúhonný život tak v súkromí, ako aj pri podnikaní a celé trestné konanie vedené proti nim, ako aj zobrať do väzby spôsobilo im značnú ujmu, ktorá sa prejavila v ich súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení, pritom žalobcovia uvádzali, že boli váženými podnikateľmi s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností a ich zobrať do väzby malo veľmi negatívny vplyv na ich postavenie a otriaslo to ich dobrou povestou, čo malo v konečnom dôsledku za následok stratu niektorých významných obchodných partnerov, ako aj značného podielu existujúcich a potenciálnych klientov.

Žalobca 2/ sa na pojednávaní dňa 21.6.2012 (č.l. 65) vyjadril, že bol v pracovnom pomere v spoločnosti Kočí a.s. a nikdy nebol podnikateľom. Teda pokiaľ právny zástupca žalobcov uvádza, že bol žalobca 2/ váženým podnikateľom, ale pritom sám žalobca 2/ v priebehu konania uviedol, že bol a aj je v riadnom pracovnom pomere, toto jeho tvrdenie, že bol podnikateľom s rozsiahlou klientelou sa ukázalo ako nepravdivé.

Pokiaľ žalobca 1/ uvádzal, že bol váženým podnikateľom s rozsiahlou klientelou na trhu výstavby nehnuteľností, túto skutočnosť súdu nepreukázal. Žalobca 1/ súdu preukázal, že bol jediným spoločníkom v spoločnosti Welstam, s.r.o., Klatovy a Klatovské reality, s.r.o. ktoré mu v roku 2004 patrili. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti Welstam, s.r.o. (č.l. 254) súd zistil, že išlo o spoločnosť, kde jediným spoločníkom bol žalobca 1/, pričom išlo o spoločnosť, ktorá nevykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť. Rovnako tak u spoločnosti Klatovské reality, s.r.o. súd zistil, že ide o spoločnosť s jediným

spoločníkom, ktorým bol ku dňu vzatia žalobcov do väzby žalobca 1/. Rovnako z výpisu z obchodného registra nachádzajúceho sa na č.l. 258 nevyplýva, žeby išlo o spoločnosť, ktorá vykonávala rozsiahlu stavebnú činnosť.

Žalobcovia 1/ a 2/ preukazovali, že im vznikla škoda v ich súkromnej sfére a utrpeli ujmu ich rodinní príslušníci medializáciou prípadu vznesenia obvinenia a vzatia do väzby v médiách, v periodikách a časopisoch v Čechách aj na Slovensku. Za tým účelom predložili súdu výstrižky z periodík, časopisov a novín, v ktorých novinári a jednotliví autori príspevkov informovali svojím spôsobom verejnosť o tom, že na území Slovenskej republiky bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcom 1/ a 2/, a že títo boli vzatí do väzby.

V súvislosti so začatím trestného stíhania, teda so vznesením obvinenia voči žalobcom 1/ a 2/ súd sa oboznámil s prvotným podnetom, ktorý sa dostal do sféry orgánov činných v trestnom konaní Slovenskej republiky z podnetu orgánov Českej republiky, a to Krajského štátneho zastupiteľstva v Plzni zo dňa 17.9.2004 sp.zn. 1Spr 167/2004, ktorý sa obrátil na Generálnu prokuratúru SR v zmysle čl. 21 Európskej zmluvy o vzájomnej pomoci vo veciach trestných, v ktorom boli oznámené Krajským štátnym zastupiteľstvom v Plzni Generálnemu prokurátorovi SR skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru, mohli viesť k zahájeniu trestného stíhania, a to u žalobcu 1/, 2/ a B. A., ktorý bol spoluobvineným so žalobcom 1/ a 2/. Oznámenie Krajského štátneho zastupiteľstva v Plzni sa nachádza vo vyšetrovacom spise KRP 182/OVEK-BA 2004, ktorý je súčasťou trestného spisu, v ktorom Krajská štátna zástupkyňa v Plzni opísala konanie žalobcov 1/ a 2/ a B. A., ktoré podľa nej zakladalo skutkovú podstatu trestných činov neoprávneného nakladania s chránenými a voľne žijúcimi živočíchmi a divo rastúcimi rastlinami podľa § 181f ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona a pytlactva podľa § 178a ods. 1 a ods. 2 písm. d) Trestného zákona ČR. Štátna zástupkyňa oznámila Generálnemu prokurátorovi SR, že v čase podania tohto oznámenia sa žalobcovia 1/ a 2/ podľa zistenia orgánov polície ČR majú nachádzať na území Slovenskej republiky, a keďže doteraz neboli pre predmetný skutok, ktorý krajská zástupkyňa opísala vo svojom oznámení, postihnutí žiadnym trestom ani správnu pokutou, podáva toto trestné oznámenie a súčasne si dovoľuje požiadať generálneho prokurátora, aby v zmysle čl. 21 Európskej zmluvy o vzájomnej pomoci vo veciach trestných bolo krajské štátne zastupiteľstvo informované o opatreniach urobených v súvislosti s týmto oznámením. Súčasťou tohto oznámenia bol aj príkaz k odposluchu a Záznamu telekomunikačnej prevádzky pre mobilný telefón, ktorý užíval žalobca 1/ J. K., Žiadosť o vykonanie odposluchu a Záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice mobilného telefónu, ktorý užíval J. K., Protokol o zázname telekomunikačnej prevádzky a doslovné prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Tento prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky z mobilného telefónu žalobcu 1/ nebolo možné použiť ako dôkaz o plánovaní trestnej činnosti žalobcov 1/ a 2/ na území Slovenskej republiky, pretože tieto záznamy boli vykonané podľa trestného poriadku ČR.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Žalobcovia si uplatnili voči Slovenskej republike nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňujúc ju nezákonným rozhodnutím súdu o vzatí žalobcov do väzby. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu vyjadrila tak, že žalobcovia 1/ a 2/ si väzbu zavinili sami, keď orgány činné v trestnom konaní, predovšetkým sudca rozhodujúci o väzbe, ako aj policajný orgán, ktorý vzniesol obvinenie, sa oboznámili s obsahom záznamov telefonických hovorov, z ktorých zrejme vyplýva skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ na území Slovenskej republiky plánovali trestnú činnosť. Preto, aby súd preveril a zistil opodstatnenosť tejto námietky žalovanej, ktorou namietala nedôvodnosť návrhu žalobcov, oboznámil sa súd s prepisom záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý bol doručený Generálnej prokuratúre SR a nachádza sa v pripojenom trestnom spise. Ako vyplynulo z výpovede spoluobvineného B. A., ktorý sprevádzal žalobcu 1/ v apríli 2004 do lesa v Čiernom Balogu za účelom, podľa obžaloby, ulovenia tetra, podľa žalobcu 1/ za účelom odfotografovania tetra hlucháňa, rozhovor medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ (na str. 20 trestného spisu) dňa 25.4.2004 je dôkazom o tom, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ zhovárali o budúcej ceste žalobcu 1/ na Slovensko a o potrebe vybaviť sa na túto cestu eurami a mäsom pre osobu, ktorá mala očakávať žalobcu 2/ na Slovensku. Na str. 22 a 23 trestného spisu je

zrejme, že sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárali o love vtáka aj o tom, že obvykle dával žalobca 2/ osobe, ktorá ho sprevádzala na love 700 Eur, pretože tak to bolo dohodnuté, pričom hodnotia aj takto dojednanú cenu za poriadneho kohúta (dokonca sa žalobca 1/ a žalobca 2/ dohovárajú o preparácii uloveného vtáka, aj o tom, akým spôsobom je možné ho priviesť na územie Českej republiky, pričom žalobca 2/ dáva príkaz žalobcovi 1/, akým spôsobom je možné uschovať uloveného vtáka, ktorého potom hneď, ako ho privezie, dajú na spracovanie, ktorý má byť spracovaný podobne, ako ten, ktorého má žalobca 2/). Teda žalobca 1/ a žalobca 2/ boli dohodnutí, že uloveného vtáka žalobca 1/ dovezie k žalobcovi 2/. Z prepisu telekomunikačného rozhovoru zo dňa 25.4.2004 vyplýva, akým spôsobom sa môže žalobca 1/ dostať na územie Slovenska, dokonca sa rozprávajú žalobca 1/ a žalobca 2/ o tom, akým spôsobom má použiť žalobca 1/ zbraň, že je možné streliť len jedenkrát, viac to žalobca 1/ ani nestihne. Z obsahu telekomunikačnej prevádzky aj z ďalších čísiel trestného spisu 27 - 75 je zrejme a súd k tomuto poznaniu došiel podrobným oboznámením sa s obsahom prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, že žalobcovia 1/ a 2/ skutočne plánovali na území Slovenskej republiky činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti sú práve tieto prepisy telekomunikačného záznamu z prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, a tiež obsah zápisnice z domovej prehliadky u B. A. a obsah jeho výpovede pri zadržaní. Okrem týchto skutočností súd si z týchto záznamov vytvoril aj obraz o osobných postojoch žalobcov 1/ a 2/ k problematike ochrany prírody, živočíchov v nej žijúcich a k ich postojom k normám upravujúcim ochranu prírody, živočíchov a rastlín.

Žalobcovia 1/ a 2/ netvrdili, že nejde o prepis záznamov ich vzájomných telefonických rozhovorov, ale žiadali, aby súd aj v občiansko-súdnom konaní neprihliadal na obsah týchto záznamov, keďže ich obsah nebolo možné použiť ako dôkaz pre rozhodnutie o spáchaní trestného činu v trestnom konaní.

Súd s odvolaním sa na citované ust. § 125 O.s.p. platného na území Slovenskej republiky je toho názoru, že práve tento dôkaz je dôkazom o osobe poškodených, ktorí si uplatňujú nárok na náhradu škody voči Slovenskej republike, o ich doterajšom živote a prostredí, v ktorom žijú a pracujú. Súd je toho názoru, že v odôvodnení tohto rozhodnutia nie je potrebné citovať výňatok zo vzájomných rozhovorov medzi žalobcom 1/ a 2/, keď je toho názoru, že žalobcovia 1/ a 2/ obsah týchto záznamov poznajú a rozhodujúci orgán, ktorý bude rozhodovať o prípadnom odvolaní účastníkov tohto konania má možnosť sa s obsahom záznamov z telekomunikačnej prevádzky oboznámiť z pripojeného trestného spisu.

Súd ešte raz konštatuje, že rozhoduje o nároku žalobcov 1/ a 2/ na náhradu škody, pričom prihliada na osobu poškodených, ich doterajší život a prostredie, v ktorom žijú a pracujú a z pohľadu ustálenia charakteristiky osôb poškodených, v konkrétnom prípade žalobcov, ich doterajšieho života a prostredia, v ktorom žijú a pracujú, vychádzal okrem tvrdenia a vyjadrení žalobcov v priebehu konania aj z obsahu telekomunikačných prepisov. Je zrejme, že vyjadrenia žalobcov v priebehu tohto konania a vyjadrenia žalobcov, ktoré vyplývajú z prepisu telekomunikačnej prevádzky, sú rozdielne. Kým žalobcovia v predmetnom konaní vystupovali slušne a uhladene tvrdiac, aká rozsiahla majetková aj nemajetková ujma im vznikla nezákonným rozhodnutím o väzbe, toto ich tvrdenie je v príkrom rozpore s vyjadrovaním pri vzájomnej komunikácii o tom, akým spôsobom môže žalobca 1/ uloviť na území Slovenska tetra, s koho pomocou a za akú odplatu, akým spôsobom je možné potom uloveného tetra spracovať, akým spôsobom je možné ho previesť na územie Českej republiky, pričom z obsahu tejto telekomunikačnej prevádzky je zrejmy aj ich vzťah k spoluobvinenému B. A., ktorý mimochodom si náhradu majetkovej škody za nezákonnú väzbu v občiansko-súdnom konaní voči Slovenskej republike neuplatnil, pričom z výpovede B. A. predtým, ako bol vzatý do väzby vyplýva po porovnaní s obsahom telekomunikačného záznamu z rozhovorov medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/, že k plánovaniu lovu tetra došlo, ale k odsúdeniu žalobcov 1/ a 2/ nedošlo práve z dôvodu, že súd kvalifikoval takéto konanie žalobcov 1/ a 2/ len ako prípravu na trestný čin a nie ako pokus trestného činu, ktorý je trestný.

Pri posudzovaní nároku žalobcov na náhradu škody súd postupoval tak, že zvažoval aj závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých malo dôjsť ku vzniku škody na strane žalobcov, súd je toho názoru, a tak ako uviedol vyššie, v tomto prípade zdieľa názor žalovanej, že nebolo by došlo k väzbe žalobcov 1/ a 2/, pokiaľ by z obsahu telekomunikačnej prevádzky orgánov činných v trestnom konaní na území Českej republiky, ktorý títo postúpili orgánom činným v trestnom konaní Slovenskej republiky, zistené, že plánujú na území Slovenskej republiky lov chráneného živočícha, ktorá skutočnosť v čase rozhodovania o väzbe bola potvrdená aj osobou, ktorá mala žalobcu 1/ sprevádzať za účelom lovu tetra.

Súd zvažoval pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody aj závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodeným v súkromnom živote. Žalobcovia 1/ a 2/ boli vo výkone väzby jeden mesiac. Väzba bola vyhodnotená ako nezákonná, pretože rozhodnutie o väzbe bolo zrušené, z väzby boli prepustení a spod obžaloby oslobodení. Súd v tomto konaní nemá právo hodnotiť rozhodnutie trestného senátu, ktorý ustálil, že konanie žalobcov 1/ a 2/ by bolo možné hodnotiť len ako prípravu na trestný čin, ktorá v konkrétnom prípade nie je trestná.

Žalobcovia 1/ a 2/ vykonávali väzbu na území Slovenskej republiky, a pokiaľ uvádzali, že ich väzbou na území Slovenskej republiky trpeli ich príbuzní, a to sa prejavilo ujmu v ich súkromnom živote, súd je toho názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má poškodený, v tomto prípade žalobca 1/ a 2/ a nie príbuzní poškodených, teda žalobcov 1/ a 2/, ktorí, podľa tvrdenia žalobcov, utrpeli ujmu.

Žalobcovia tiež preukazovali, že rozhodnutie o väzbe ich poškodilo v ich spoločenskom uplatnení. Žalobcovia nepreukázali súdu, že ich spoločenské postavenie v prostredí, v ktorom žili, bolo tak významné, žeby rozhodnutím o väzbe na území Slovenskej republiky vo svojom spoločenskom uplatnení utrpeli, keďže väzbu vykonávali na území Slovenskej republiky v trvaní jedného mesiaca, a podľa názoru súdu, väzba im nespôsobila takú ujmu na spoločenskom uplatnení žalobcov v prostredí, ktorom žijú na území Českej republiky, žeby im z tohto dôvodu vznikla ujma, ktorú je potrebné nahradiť v peniazoch, keď je súd toho názoru, že tak, ako informovali médiá, periodiká a časopisy v Slovenskej republike, tak informovali aj v Českej republike, a neinformovali len o tom, že bolo vznesené obvinenie a že žalobcovia boli vzatí do väzby, ale zároveň bola informovaná verejnosť aj o tom, že žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby a boli z väzby prepustení. Aké následky v spoločenskom postavení žalobcom 1/ a 2/ v Českej republike v prostredí, v ktorom žijú malo rozhodnutie o väzbe a aj príčinnú súvislosť medzi rozhodnutím o väzbe a nepriaznivými následkami, ktoré mali dopadnúť na spoločenské postavenie žalobcov 1/ a 2/ súdu žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali. Len ich tvrdenie, že v médiách boli osočovaní v súvislosti s rozhodnutím o väzbe a vznesením obvinenia, súd nepovažuje za existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe a vznikom nepriaznivých následkov na spoločenské postavenie žalobcov v prostredí, v ktorom žijú, už vzhľadom aj na obsah prepisov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/, z ktorého súd získal obraz aj o spôsobe živote žalobcu 1/, o jeho vzťahoch, vyjadrovaní, hodnotách a nárokoch v bežnom živote vo vzťahu k svojim priateľom, vo vzťahu k realizácii jeho záľub a potrieb, má súd zato, že popri ostatných následkoch spôsobu života žalobcu 1/ je rozhodnutie o väzbe na území Slovenskej republiky a informácia o tejto skutočnosti médiami v Českej republike nemohla priniesť žalobcom 1/ a 2/ takú ujmu, ktorá by si zaslúžila odškodnenie vo finančnom vyjadrení, teda v peniazoch, preto súd nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.